

רע"פ 965/20 - עודה אבו גודה נגד מדינת ישראל - המחלקה לאכיפת דיני מקרקעין

בית המשפט העליון

רע"פ 965/20

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: עודה אבו גודה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל - המחלקה לאכיפת דיני מקרקעין

בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי ב-באר שבע בעתפ"ב 048933-12-19 מיום 08.01.2020 שניתנה על ידי כב' השופט א' אינפלד

בשם המבקש: עו"ד מוסטפאנסאר

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופט א' אינפלד) בעתפ"ב 48933-12-19 מיום 8.1.2020, שבו נדחה ערעור על החלטת בית משפט השלום בבאר שבע (השופט ח' פס) בבב"ן 40193-06-18 מיום 28.11.2019.
 2. ביום 19.4.2005 ניתן נגד המבקש צו הריסה שיפוטי (להלן: הצו) לגבי בית מגורי משפחתו בשטח של 176 מ"ר ליד כסיפה (להלן: הבית), צו אשר נכנס לתוקף ביום 15.4.2006.
- ביום 18.6.2018 הגיש המבקש בקשה לעיכוב ביצוע הצו מטעמים של הגנה מן הצדק, ולחלופין לתת לו ארכה להוצאת היתר בנייה. נטען כי כמה ימים קודם לכן הודע לו כי קיימת כוונה לבצע את הצו.

עמוד 1

לגישתו, עומדת לו הגנה מן הצדק מאחר שהמשיבה השתתה זמן רב באכיפת הצו; מדובר באכיפה בררנית שכן לא נקטו הליכים כלפי בתים שכנים אשר נבנו שלא כחוק; ההחלטה לבצע את הצו נגועה בשיקולים זרים שעניינם העובדה שבנו רצח חייל בפיגוע; וכעת יש סיכוי טוב שיקבל היתר בנייה.

3. לאחר שקיבל את תגובת המשיבה, דחה בית משפט השלום (השופט י' עטר) את הבקשה ביום 14.10.2018.

נקבע כי הבקשה הוגשה באיחור וללא מסמכים דרושים, וכי גם לגוף העניין אין לקבלה: במשך זמן רב המבקש לא ניסה להשיג היתר בנייה או לדחות את ביצוע הצו; אין תימוכין לטענה בדבר סיכוי טוב לקבלת היתר בנייה, ובכל מקרה התמשכות ההליכים צפויה לארוך זמן רב; העדר ראיות מספיקות להוכחת הגנה מן הצדק ואכיפה בררנית.

ביום 13.1.2019 קיבל בית המשפט המחוזי (עפמ"ק 69880-10-18; השופט א' אינפלד) את ערעור המבקש.

נקבע כי הובאו ראיות להוכחת "בסיס ראשוני" לטענות ההגנה מן הצדק, האכיפה הבררנית והשיקולים הזרים, וכי תשובת המדינה - שלפיה נמנעה מאכיפה עד אשר נמצאה חלופת מגורים ביישוב אחר - לא גובתה במסמכים. מאחר שהעובדות טרם התבררו עד תומן, והואיל ובית משפט השלום לא בחן את הדברים כך, הושב אליו התיק להמשך דיון כדי "לבחון מחדש את היסוד העובדתי על בסיס האמור לעיל".

4. בית משפט השלום (השופט ח' פס) קיבל ראיות נוספות, שמע עדויות וביום 28.11.2019 דחה שנית את הבקשה לעיכוב ביצוע הצו וקבע את תחילת תוקפו ליום 27.2.2020.

צוין כי, בהתאם להחלטת בית המשפט המחוזי, הדיון יתמקד בטענת ההגנה מן הצדק. נקבע כי הפסיקה כבר הכירה בתוקף צו הריסה שלא בוצע שנים רבות; כי מדיניות האכיפה של המשיבה אינה בררנית, אלא היא נגזרת מכישלון ניסיונות להגיע להסכמה ומקיום פתרון דיור לתושבים; וכי יש פתרונות דיור למבקש ולמשפחתו הן בכסיפה, הן ביישוב הסמוך מרעית.

עוד נקבע כי ההחלטה לנקוט פעולות אכיפה ב"צביר" הבניינים שבו שוכן הבית התקבלה לפני מעשי בנו של המבקש, והטענה שפעולות האכיפה נגד ה"צביר" כולו נובעות ממעשי הבן היא "אפשרות רחוקה וקלושה"; כי הליך קבלת ההחלטות אצל המשיבה סדור ומנטרל שיקולים זרים; וכי המבקש לא ניסה להכשיר את המבנה גם לאחר החלטת בית המשפט המחוזי.

5. ביום 8.1.2020 דחה בית המשפט המחוזי (השופט א' אינפלד) את ערעורו של המבקש. קביעות בית משפט השלום אומצו בעיקרן, ולא אשוב עליהן.

טענה חדשה של המבקש - שלפיה אין תיעוד מספיק להחלטת הרשויות שלא להרחיב את היישוב כסיפה כך שיכלול את המתחם אשר בו הבית, ולכן עולה חשד לחוסר תום לב ולמניעים פסולים בקבלת ההחלטה - נדחתה. נקבע

כי ההחלטה הפרטנית על המבקש היא חלק ממדיניות רחבה, ואין אכיפה בררנית נגדו, וכי גם אם תוגש עתירה מנהלית נגד ההחלטה האמורה, עדיין תלוי ועומד צו הריסה תקף, ואין צפי להיתר בנייה בזמן הקרוב.

מאחר שחלפה כבר שנה וחצי מהגשת הבקשה לעיכוב ביצוע הצו, הוחלט כי אין מקום לדחיות נוספות.

6. מכאן הבקשה שלפניי לרשות ערעור ולעיכוב ביצוע הצו עד להכרעה בה.

נטען כי הריסת הבית תותיר את המבקש ומשפחתו ללא קורת גג; כי חל שיהוי באכיפת הצו; כי הניסיון לבצעו כעת מקורו בשיקולים זרים שעניינם מעשי בנו של המבקש; כי נגד בתים שכנים רבים אין ננקטים צעדי אכיפה; כי המשא ומתן בין הצדדים לא מוצה; כי יש לדון בטענות על ביטול הרחבת כסייפה; וכי בהתבסס על מסמך שהגיע לידי בא כוחו לאחרונה, עולה כי נתון עובדתי מסוים בפסק דינו של בית משפט השלום - מספר המשפחות שיושפעו מהרחבת היישוב - אינו מדויק.

7. דין הבקשה להידחות.

כידוע, רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במשורה ובמקרים חריגים שבהם מתעוררת שאלה משפטית החורגת מענייני הפרטי של המבקש, או שמתעורר בהם חשש מפני עיוות דין מהותי או אי צדק קיצוני שנגרם למבקש (רע"פ 8232/19 שקיראת נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (23.12.2019)).

המקרה שלפניי אינו נמנה עם מקרים חריגים אלו. בקשתו של המבקש ממוקדת בנסיבותיו וביישום הדין על עניינו ואינה מעוררת שאלה משפטית עקרונית המצדיקה רשות ערעור.

אף לא מצאתי כי נגרם למבקש עיוות דין. הדיון בשנית בבית משפט השלום התמקד בסוגיות העיקריות הכלולות בבקשה. הערכאות הקודמות בחנו את טענותיו לגופן ודחו אותן מבחינה עובדתית, ולא מצאתי עילה להתערב בכך.

אשר למסמך החדש המצורף לבקשה, אף אם תותר הגשתו - ואיני מכריע בכך - אין באמור בו כדי לשנות את מסקנות הערכאות הקודמות בנוגע להרחבת היישוב ולכך שאין לדבר השפעה על תוקף הצו.

8. הבקשה נדחית אפוא. ממילא מתייתרת הבקשה לעיכוב ביצוע הצו.

ניתנה היום, כ"א בשבט התש"ף (16.2.2020).

ש ו פ ט

